

4.6.2023, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi.

INTROIT Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. Ž 1, 1-3

PÍSEŇ 158 Samému Bohu 260

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, máme za sebou další týden plný práce. Víme, že se na vesnici neodpočívá ani nezastavuje a pořád se musí něco dělat. Práce totiž nepočká. Ty jsi však nekonečně trpělivý a když se na chvíli zastavíme a chceme si odpočinout, dáváš nám dostatek inspirace k tomu obrátit se také k Tobě a Tvému Slovu, třeba se jen v duchu pomodlit nebo se o své přemýšlení o naší víře podělit i s ostatními. Také díky Tobě se scházíme i ve svých rodinách, ač si to často neuvědomujeme a v duchu přemýšlíme o svědectví Tvých Písem i Tvé přítomnosti. Prosíme Tě, buď ve svém Duchu i v našich shromážděních, požehnej našim snahám nabízet Tvé Slovo i našim bližním a nejbližším. Amen

1. ČTENÍ J 9, 1-9

PÍSEŇ 177 Nuž Bohu 284

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože, prosíme Tě za všechny, kdo nemohou nebo nechtějí přijít do našich shromáždění. Prosíme Tě za naše vesnice, kde křesťanství kdysi začínalo a nyní nám nezbyvá než čekat, co bude za dvacet let. Prosíme Tě za víru, naději a lásku, ať se vrátí také do našich svědectví, když hledáme vhodná slova, jak oslovit i lidi kolem nás. Prosíme Tě misii v naší církvi, víme, že misie znamená hlavně šíření křesťanství, prosíme, ať z našich úst i činů zní věrohodně. Prosíme Tě za dostatek sil v boji s tím, co bylo a co bychom případně chtěli vrátit zpátky. Víme, že to nejde a je nám z toho do pláče. Prosíme Tě za všechny, kdo k víře v Tebe a Tvé působení vedou také své děti a děti svých dětí, prosíme, dej nám k tomu dost trpělivosti. A prosíme Tě, vyslyš naši společnou modlitbu, kterou nás naučil Tvůj Syn: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně počítat s tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím. (Žd 11,1-2)

POŽEHNÁNÍ Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení i vcházení nyní i navěky. Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Iz 6, 10-13

Srdce toho lidu obal tukem, zacpi mu uši, zalep mu oči, aby očima neviděl, ušima neslyšel, srdcem nepochopil, neobrátil se a nebyl uzdraven.“

Tu jsem řekl: „Dlouho ještě, Panovníku?“ On odpověděl: „Dokud nezpustnou města a nebudou bez obyvatel a domy bez lidí a role se nepromění v spoušť.“ Hospodin odvede ty lidi daleko a v zemi bude mnoho míst opuštěno. Zůstane-li v ní jen desetina, i ta bude zajata a přijde vniveč jako posvátný strom, jako dub, po jehož skácení zbude jen pahýl. Tento pahýl bude símě svaté.

Milí přátelé,

o vesnici se často říká, že se vylidňuje, jak je nás málo a že je to o pár rodinách a všudypřítomném materialismu. Až s takovým povzdechem. Místo toho, abychom se radovali nad tím, jak je nás málo, jak je to jen o nás a jak už jen chvíli a budeme se moci spojit s jiným sousedním sborem. A přitom bychom chtěli všechno do Telecího a aby sem přišel někdo, kdo nám ty lidi opět vrátí a díky komu se sborový život i ten na vesnici zase rozjede.

Často přemýšlím nad tím, kolik by nás mělo být, o kom jiném by to mělo být než o pár rodinách a co by mělo převládat jiného než všudypřítomný materialismus. A stejně často mě napadá, že Pána Boha neuráží, kolik má lidí v kostele, ale s čím ti lidé přicházejí a zase odcházejí. A jestli s hlavou svěšenou, jak je nás málo nebo vztyče-

nou, že to vůbec ale vůbec nevadí. Pána Boha neuráží počet, ale to, o čem přemýšlíme.

Když se totiž zamyslíme nad svými představami, tak nám z toho vychází, že by nás mělo být aspoň dvacet, pětadvacet, ne-li pětatřicet. A měly by tu být všechny generace, víc mladých rodin, děti i mládež, zkrátka úplně všichni. Je to představa do jisté míry trochu zvláštní. Že všichni tito lidé chválí Boha jedním hlasem, naslouchají jeho Slovu a jsou tu spolu s námi. A že tu vytváříme jedno velké pestrobarevné společenství.

Ta představa však nevypovídá o ničem jiném než o naší vlastní samotě. O tom, že tu nemáme své děti ani jejich děti, že tu chybí mládež a tím i nějaká budoucnost. Že ten sbor vlastně umírá. A spolu s tím se často hledá také spasitel. Někdo, kdo sem přijde a vrátí ty lidi do kostela, rozuměj na nedělní bohoslužby, kdo bude pracovat s dětmi a mládeží, a kdo tu s vámi bude také žít. Kdo zamezí vylidňování a tomu, aby nás nebylo tak málo.

Co na to však říká Bůh neboli ten Nejvyšší. Dokud nezpustnou města a nebudou bez obyvatel a domy bez lidí a role, rozuměj pole, se nepromění v spoušť. Hospodin odvede ty lidi daleko a v zemi bude mnoho míst opuštěno. Zůstane-li v ní jen desetina, i ta bude zajata a přijde vniveč jako posvátný strom, jako dub, po jehož skácení zbude jen pahýl. Tento pahýl bude símě svaté.

To nám moc nadějně tedy nezní. Vlastně záleží jen na tom, kdo tu zbude nebo díky komu se sem ty lidi opět vrátí, případně je jakýmsi samozásobitelstvím přivede. Kdo sem zkrátka ty lidi opět vrátí, aby to nebylo jen o pár rodinách, ani aby nás nebylo tak málo a aby to tu opět ožilo tím, co tu bylo skoro vždycky.

Právě lpění na starých pořádcích, na tom, co tak vždycky bylo a jinak to nejde, na tom, nač jsme byli dlouhá léta zvyklí a teď to není nebo to nemáme, nám brání zvyknout si na úplně novou situaci, kdy není jistého vůbec, ale vůbec nic. Kdy potřebujeme někoho, nějakého Přímluvce, kdo nám s tím trochu pomůže.

Kdo nám pomůže zastavit vyliďňování vesnice, kdo nám sem vrátí radost, kdo nám pomůže vyjít z naší vlastní samoty a něco vymyslí, kdo s námi někam vyjede a dá nám nějaký zážitek z něčeho dosud nepoznaného. A navrch tu s námi bude žít. A potřebujeme někoho, kdo nám sem vrátí víru bez materialismu.

Pánu Bohu jako by víc než o lidi, šlo o víru. Lidi bez víry, bez příklonu k jeho Slovu, nechává zahubit a přežít mohou jen ti nejméně. A z nich pak tvoří nový pramínek, nový pahýl, a tento pahýl bude sítě svaté. Pánu Bohu jako by šlo víc než o lidi, o nějakou duchovní obnovu. Pánu Bohu jako by šlo hlavně o nás.

My jsme totiž těmi, z koho může ještě vzejít něco nového, my jsme těmi, z koho si Hospodin ještě může udělat sítě svaté.

Co je tím míněno. Boží působení nám nabízí nepřehledné množství možností, jak opět vzbudit víru v Boha. Dnes, ještě víc než jindy, máme téměř nekonečnou svobodu oslovit tento svět a pozvat ho k sobě domů. To dřív nebývalo. Dřív bylo téměř automatické, že tu bylo tolik lidí, že i pětatřicet bylo málo.

Dnes však také díky postupující sekularizaci neboli zesvětštění všech duchovních hodnot máme možnost scházet se ve svých rodinách a to, co se jinak odehrává na místě svatém neboli na prostoru odděleném od tohoto světa, můžeme snad nejvíc co jsme kdy mohli, vztahovat i na náš běžný neboli život.

Dnes, jako nikdy dřív, jsme vystaveni geniální výzvě našeho Boha nechat za sebou všechno to, co bylo dřív nebo tak vždycky bylo a otevřít se nekonečnosti toho, co je podstatné, totiž tomu, že nás má Pán Bůh rád a má rád i tebe a tebe a tebe, díky čemuž můžeme tu Boží lásku šířit také tím, že se o ní budeme i bavit.

Tak například takové hovory přes plot. Hovory přes plot mohou vzbudit ty nejvážnější otázky po smyslu života a tohoto světa, potom, jak se zbavit nynějšího materialismu a zaměřit se na to podstatné, jak vyřešit otázku po Boží trojici, kterou dnes slavíme.

Hovory přes plot nám dokonce umožňují při otázce na bohoslužby nemyslet jen na to, kolik nás je, ale proč je to v neděli také dobré. Proč je dobré jít v neděli oslavit Boží jméno.

A tak když si tak stýskáme nad tím, jak je nás málo a jak se vesnice vylidňuje, jednak vezme, že to není napořád a pak že právě my jsme tím pahýlem, podle Hospodina však sémětem svatým, z něhož může vyrůst ještě mnoho nových věcí. Že právě my jsme těmi, komu Bůh svěřil šířit tu dobrou zprávu o tom, že i je má rád a že i oni mohou být zachráněni ze svých nesmyslů.

Že právě my jsme těmi, z koho si Hospodin vytváří společenství svatých, oddělených od tohoto světa, ale přivádějících z něj jeho řev po Bohu. Že právě my jsme těmi, kdo z těchto otázek po Boží přítomnosti může učinit také naše vlastní svědectví. A že právě my jsme těmi, komu se dostává to privilegium bavit se o tom, o čem se jinak moc nemluví, totiž o víře jakožto výkladu tohoto světa.

A tuto mimořádnou příležitost, jak naše vlastní vakuum, jak říkají filosofové a moje babička, tuto prázdnotu sdílení o tom, co nemusí být na tomto světě, jak to zaplnit myšlenkou Boha a jeho svatosti, která může obepnout nejen celý svět, ale i jakousi rozličnost našeho vlastního duchovního růstu, které jen volá po realizaci. Jak to, co bychom chtěli, návrat ke křesťanským hodnotám, je jen a jen v našich rukách a je jen a jen na nás, jak se toho také chopíme. Jestli za správný nebo za špatný konec.